

den Hæren at indtage i Hæren, har givet mig Midler og Leilighed til at undersøge disse Forhold meget nøie, og at den Tilfældighed, at jeg staaer i god Overensstemmelse med Flertallet i een Retning, nemlig, at jeg lægger stor Vægt paa Forsvaret i første Linie, maa medføre, at jeg har god Villie til at se Forholdet i det bedste Lys. Da disse to Momenter altsaa ere tilstede, turde det dog maasse tillægges en vis Betydning, at det ved et nøie Overlæg og nøie Gjennemgaaen af alle Forhold, Sjællands Forsvar i første Linie vedrørende, — og det er dog det, som baade den ærede Ordfører og det ærede Flertal erkender i uheldigste Tilfælde at maatte blive vor Opgave at gøre — viser sig, at det ikke er gjørligt at føre Forsvaret tilstrækkelig hurtigt, godt og kraftigt ved Kysten af Den med en Styrke af under 40,000 Mand, hvoriil jeg altsaa regner omtrent 40 Batailloner Fodfolk. Dækkes den sydvestlige Kyst af Sjælland, saaledes som det ogsaa er paatenkt ifølge Flertallets Plan, og dækkes endvidere Havnene, vil Styrken kunne indskrænkes til 30,000 Mand, svarende til 30 Batailloner; men efterhaanden som man gaar blot en Smule under denne Styrke, vil den Kraft, der kan lægges paa det første Forsvar indenfor den Lidsgrensdse, hvorpaa det kommer an, blive for ringe til, at man kan sætte nogen som helst Lid dertil. Nu maa det vel erindres, at efter Flertallets egen Forsvarsplan vil, som det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts 5te Valgkreds (Hølstien-Ledreborg) forleden meget rigtig bemærkede, den største Del af Flaaden blive bunden ved Kjøbenhavn, saa at Forbindelsen mellem Landsdelene kun meget svagt kan sikres, og Flaadens Medvirkning til — at forhindre Landgang vil jeg nu slet ikke tale om — men blot til at forsinke den, blive overordentlig ringe, saa at det Hele kommer til at bero paa Hærens Evne til at optage Kampen, og det vil da vise sig at være en komplet Illusion, at man med en Styrke af høist 20 Batailloner, som er det Hele, der er Tale om, kan udføre et saadant Forsvar. Men hvad saa? Saa er der Intet tilbage i Flertallets Forsvarsplan uden Opløsning og Forvirring. Jeg skal naturligvis ikke benegte, at dersom man f. Ex. stillede disse 20,000 Mand op dels ved Hillerød og dels ved Roskilde, og Fjenden saa var saa god at gaa iland ved Næstved, saa kan det ganske vist lykkes at modarbejde ham med Kraft, men som bekendt er det sjældent, at Fjenden er saa venlig at underrette En om Sligt iforveien; ligeledes er han desværre i Reglen ganske godt underrettet om vor Position, saa at han meget let kan vælge sig et for denne uheldigt Angrebspunkt. Krigen, mine Herrer, er selvfølgelig et Spil, og vi, som skulle være med at gøre den, ere naturligvis meget villige til at spille dette Spil, for saa vidt der er rimelig Chance for og imod; men det, der kommer ud af Flertallets Forsvarsplan for Sjællands Vedkom-

mende, er og bliver en ren og bar Sasard, hvor man kan vædde 50 mod 1 paa, at det vil mislykkes. Nu tror jeg, at det i Almindelighed er anerkjendt, at Sasard er et baade i materiel og moralsk Henseende forkasteligt og fordærveligt Spil. Det bliver ikke bedre eller mindre fordærveligt, fordi Indsatsen mulig er vort Fædrelands Selvbestemmelsesvæne i et meget kritisk og alvorligt politisk Dieblit. Medens saaledes hele Hæren alene paa Grund af sin Størrelse eller rettere sagt sin Lidenskab vil være fuldstændig ube af Stand til at løse sin Opgave med Hensyn til Forsvaret, saa vil den endnu mindre kunne det paa Grund af den overordentlig smage Uddannelse og ringe Besætning af dygtige Befalingsmænd, som overhovedet tænkes bevilget. Flertallets Forslag gaar jo ud paa at bevare Bataillonerne i deres nuværende Skikkelse og med det nuværende Antal faste Befalingsmænd. Der kommer ganske vist en Styrke ind ved Regimentsinddelingen, men den svækkes jo tildels ved den meget stærke Brigadeinddeling. — Vende vi os nu altsaa til den anden Del af Hæren, Landeværnet, saa udtaler Betænkningen, at det er Hensigten, at man vil søge at faae det noget stærkere organiseret end de nuværende Forstærkningsbatailloner. Den ærede Ordfører bemærkede, om jeg hørte ret, at det ogsaa skulde være stærkere organiseret end den Forstærkning, der vilde komme frem efter Forsvarskommissionens Forslag, hvad det jo langtfra er Tilfældet. Den Styrkeforsøget, som dette Landeværn nu vil faae efter Flertallets Forslag i Sammenligning med den nuværende Forstærknings Afdelinger, bestaar, hvis jeg har set rigtig, og det tror jeg, deri, at der er tilkommet af Befalingsmænd nogle Lieutenanter, nemlig 4, og desuden er en Oversergent ombyttet med en Sergent, det er tilmed en Skriver, saa det gjør ikke Stort. Ligeledes er det, om man vil, forstærket ved Regimentsformationen, skjøndt et Regiment, der er spredt over $\frac{1}{7}$ af Landet, ikke vil faae nogen stor Styrke gennem Regimentskommandoen; men samtidig dermed er det gaaet ned i Styrke ved en Bestemmelse, som vil forhindre Kapteinsskasserne i at blive besatte med de Officerer, som jeg mente vilde give den største Fæstthed, nemlig med de afgaaede Premierlieutenanter. Sagen er jo nemlig den, at Flertallet har tiltraadt Bestemmelsen i Lovforslagets § 91 med Hensyn til Aldersgrænsen, hvorefter en Premierlieutenant af Linien, som har naaet 45 Aars Alderen, skal afskediges, og i Bestemmelsen angaaende Landeværnet udtaler Flertallet i sit Vædringsforslag, at Befalingsmænd, som have tjent i Linien og erholdt hederlig Afsked, kunne ansættes i Landeværnet, for saa vidt Afskedigelsen ikke har fundet Sted paa Grund af Mangel paa Duellighed eller paa Grund af en Soagelighed, som senere ikke er blevet hævet. Da nu Afskedigelse med det 45de Aar jo netop er den eneste Kategori, der egentlig kan være Tale om for Lieutenanter, naar